

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΑΝ ΚΙ ΑΥΤΑ

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ ΠΙΑ

CLAIRE KEEGAN

Μετάφραση: Μαρτίνα Ασκοποπούλου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Δεκέμβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Claire Keegan, *So Late in the Day*, Faber & Faber Limited

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Στέλα Ζουμπουλάκη
Προσαρμογή εξωφύλλου Δήμητρα Μηλιώρη

© 2023, Claire Keegan

© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3794-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83794

Κ.Ε.Π. 5991, κ.π. 19265

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

CLAIRE KEEGAN

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ ΠΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Μαρτίνα Ασκητοπούλου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

1

Την Παρασκευή, 29 Ιουλίου, το Δουβλίνο ήταν όπως ακριβώς είχε πει το δελτίο καιρού. Όλο το πρωί, ένας θρασύτατος ήλιος έλαμπε σε όλο το πάρκο Μέριον, κι έφτανε μέχρι το γραφείο του Κάχαλ, όπου εκείνος είχε βουλευτεί δίπλα από το ανοιχτό παράθυρο. Ο άνεμος έφερνε μέσα τη μυρωδιά του φρεσκοκομμένου γρασιδιού και μια στο τόσο ένα αποπνικτικό αεράκι κουνούσε τον κισσό στο περβάζι. Όταν πέρασε μια σκιά, εκείνος κοίταξε έξω· ένα σμήνος χελιδόνια ανταγωνίζονταν παιχνιδιάρικα, εκεί ψηλά. Από κάτω στο γρασίδι, κάποιοι είχαν βγει για να κάνουν ηλιοθεραπεία και παντού έβλεπες παιδιά και παρτέρια πλημμυρισμένα με λουλούδια· τόση ζωή, να συνεχίζεται

ομαλά, παρά τα ατέλειωτα βάσανα των ανθρώπων και τη γνώση ότι όλα θα τελειώσουν.

Ήδη η μέρα τού έμοιαζε ατέλειωτη. Όταν κοίταξε στο πάνω μέρος της οθόνης του, για μία ακόμα φορά, έγραφε 14:27. Τώρα ευχόταν να είχε βγει έξω την ώρα του μεσημεριανού για να περπατήσει πέρα ως το κανάλι. Θα είχε κάτσει για λίγο σε ένα από κείνα τα παγκάκια και θα παρατηρούσε τους σιωπηλούς κύκνους και τα μικρά τους να καταβροχθίζουν τα κομματάκια ψωμί και τα άλλα αποφάγια που τους πετούσαν οι άνθρωποι εκεί κάτω, στο νερό. Χωρίς να το καταλάβει, έκλεισε το αρχείο με τον προϋπολογισμό πριν το αποθηκεύσει. Τότε ένα σαρωτικό ρεύμα περιφρόνησης τον χτύπησε και σηκώθηκε, διέσχισε τον διάδρομο και κατέληξε στις αντρικές τουαλέτες, όπου δεν ήταν κανείς, και σπρώχνοντας την πόρτα μπήκε σε μια άδεια τουαλέτα. Κάθισε για λίγη ώρα στο καπάκι της λεκάνης, χαζεύοντας την κλειστή πόρτα, που δεν είχε τίποτα γραμμένο πάνω της, ούτε μία μουτζούρα, μέχρι που ένιωσε λίγο καλύτερα. Μετά πήγε στον νιπτήρα και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του, και σκούπισε με αργές κινήσεις το πρόσωπο και τα χέρια του με το χαρτί που έβγαине αυτόματα από τη συσκευή.

Επιστρέφοντας στο γραφείο του, σταμάτησε για να βάλει έναν καφέ, πάτησε στο μηχανήμα το κουμπί του Americano και περίμενε να γεμίσει το κυπελλάκι.

Ο καφές ήταν σχεδόν έτοιμος όταν η Σίνθια, αυτή με τα ανοιχτόχρωμα ρούχα από το λογιστήριο, μπήκε μέσα γελώντας δυνατά στο κινητό της. Σταμάτησε με το που τον είδε και μετά από λίγο το έκλεισε.

«Όλα καλά, Κάχαλ;»

«Ναι» είπε. «Τέλεια. Εσύ;»

«Τέλεια». Του χαμογέλασε. «Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον».

Πήρε τον καφέ του κι έφυγε προτού βάλει ζάχαρη, προτού την αφήσει να του μιλήσει κι άλλο.

Όταν έκατσε πάλι στο γραφείο του και κοίταξε στο πάνω μέρος της οθόνης, ήταν 14:54. Είχε ανοίξει ξανά το αρχείο και είχε μόλις αρχίσει να το διαβάζει, έτοιμος να κάνει από την αρχή όλες τις αλλαγές που έπρεπε να γίνουν, όταν ήρθε το αφεντικό του.

Το αφεντικό ήταν απ' τον Βορρά, σίγουρα δέκα χρόνια νεότερος από κείνον, φορούσε πάντα κουστούμια σχεδιαστών και τα Σαββατοκύριακα έπαιζε σκουός.

«Λοιπόν, Κάχαλ. Πώς τα πας;»

«Καλά» είπε ο Κάχαλ. «Ευχαριστώ».

«Τσίμπησες το μεσημέρι, έφαγες τίποτα;»

«Ναι, ναι» είπε ο Κάχαλ. «Μην ανησυχείτε».

Το αφεντικό τον περιεργαζόταν, παρατηρούσε το συνηθισμένο του πουκάμισο, τη γραβάτα και το παντελόνι του, τα παπούτσια του που ήθελαν γυάλισμα.

«Το ξέρεις ότι δεν χρειάζεται να κάτσεις κι άλλο» είπε το αφεντικό. «Γιατί δεν παίρνεις άδεια την υπόλοιπη μέρα;» Κοκκίνισε λίγο, για μια στιγμή φάνηκε να ντρέπεται με την τόσο καλοπροαίρετη πρότασή του.

«Τελειώνω τώρα με το προσχέδιο του προϋπολογισμού» είπε ο Κάχαλ. «Έλεγα να ξεμπερδέψω τουλάχιστον μ' αυτό».

«Καλώς, λοιπόν» είπε το αφεντικό. «Όπως νομίζεις. Εδώ θα 'μαστε».

Το αφεντικό αποσύρθηκε και πάλι στο γραφείο του, και ο Κάχαλ άκουσε την πόρτα να κλείνει απαλά.

Όταν κοίταξε έξω, ο ουρανός ήταν καθαρός και γαλάζιος. Ήπια μια γουλιά από τον πικρό καφέ του και κάρφωσε το βλέμμα του στο αρχείο που δεν είχε αποθηκεύσει. Δεν το έβλεπε καλά με την αντα-

νάκλαση του ήλιου, κι έτσι έκανε τα γράμματα πιο έντονα κι έγειρε κάπως την οθόνη. Προσπάθησε για λίγο να συγκεντρωθεί σε αυτό που είχε μπροστά του, αλλά τελικά αποφάσισε να καταπιαστεί με τον σωρό των επιστολών, που θα ήταν ολόιδιες, με μόνη εξαίρεση την προσφώνηση και το όνομα:

Αγαπητέ/Αγαπητή _____,

Σας ευχαριστούμε για την αίτηση που υποβάλατε για την Υποτροφία στις Εικαστικές Τέχνες. Η επιτροπή συνεδρίασε και έχει καταλήξει στις τελικές της αποφάσεις. Υπήρξε μεγάλος ανταγωνισμός στον τελευταίο γύρο και δυστυχώς θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε ότι η αίτησή σας...

Στις 5 μ.μ. είχε εκτυπώσει σχεδόν όλες τις απορριπτικές απαντήσεις σε ένα επιστολόχαρτο με το λογότυπο, και περίμενε να έρθει το ασανσέρ. Όταν άκουσε κάποιον να πλησιάζει, έσπρωξε μια πόρτα και βρέθηκε στις σκάλες. Εκεί είχε περισσότερη ζέση και μύριζε μούχλα. Η Πολωνή που καθάριζε μετά το κλείσιμο στηριζόταν στην κουπαστή κι έστελνε μηνύματα στο κινητό. Ένιωσε το βλέμμα της πάνω του, όταν πέρασε από μπροστά της, κι ένιωσε ανακούφιση όταν έφτασε στο τελευταίο

σκαλοπάτι και τελικά στην έξοδο, όταν βγήκε έξω στον δρόμο, όπου είχε φασαρία και τα αυτοκίνητα στριμώχνονταν στο φανάρι μες στη ζέστη.

Έβγαλε τη γραβάτα του και ψηλάφισε το σακάκι του για να βρει το εισιτήριο, που ήταν εκεί, στο πέτο, και μετά περπάτησε μέχρι το ξενοδοχείο Ντάβενपोर्ट, όπου περίμενε το λεωφορείο για το Άρκλου. Χωρίς κανέναν προφανή λόγο, για λίγο δεν ήταν σίγουρος ότι το λεωφορείο θα περνούσε εκείνη τη μέρα, αλλά σύντομα το είδε να εμφανίζεται από τη Γουέσταντ Ρόου και να σταματάει στην άκρη, όπως πάντα, για να μπουν μέσα οι επιβάτες.

Σχεδόν όλες οι θέσεις ήταν πιασμένες κι αναγκάστηκε να καθίσει ανάμεσα στον διάδρομο και μια υπέρβαρη κυρία, που τραβήχτηκε λίγο προς το παράθυρο για να του κάνει χώρο.

«Τι μέρα κι αυτή» του είπε, χαρούμενη.

«Ναι» είπε ο Κάχαλ.

«Δένε ότι θα κρατήσει» του είπε. «Η λιακάδα».

Είχε κάνει πολύ κακή επιλογή· αυτή η γυναίκα είχε όρεξη για κουβέντα. Ευχήθηκε να μην ξανα-νοίξει το στόμα της – κι αμέσως συγκρατήθηκε.

«Καλό αυτό» είπε.

«Θα πάμε τα εγγόνια για μια βουτιά στο Μπρί-

τας την Κυριακή» συνέχισε εκείνη. «Αν δεν πάμε τώρα, το καλοκαίρι θα τελειώσει. Τι γρήγορα που περνούν οι μέρες».

Έβγαλε μια συσκευασία με μέντες από την τσέπη της και του προσέφερε μία, εκείνος όμως αρνήθηκε.

«Κι εσείς;» τον ρώτησε. «Έχετε σχέδια για το τριήμερο;»

«Λέω να ξεκουραστώ» είπε ο Κάχαλ, οδηγώντας την κουβέντα σε αδιέξοδο, για να μη συνεχιστεί.

Κανονικά τώρα θα έβγαζε το κινητό του, για να τσεκάρει τα μηνύματά του, αλλά συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν έτοιμος – και τότε αναρωτήθηκε αν ήταν ποτέ κανείς έτοιμος να αντιμετωπίσει κάτι δύσκολο ή επώδυνο.

«Και θα τους πάμε να δούνε τις αγελάδες στη φάρμα του αδερφού μου» συνέχισε η γυναίκα. «Δεν θέλουμε να μεγαλώσουν και να νομίζουν ότι το γάλα βγαίνει από μια χάρτινη συσκευασία. Τα παιδιά στις μέρες μας τα 'χουν όλα έτοιμα».

«Ναι, μάλλον».

«Εσείς έχετε παιδιά;»

Ο Κάχαλ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι».

«Αχ, μπορεί να είναι και καλύτερα έτσι» του απάντησε. «Σου ραγίζουν την καρδιά».

Για μια στιγμή νόμισε ότι θα συνεχίσει να μιλάει, αλλά εκείνη άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε ένα βιβλίο, *Η γυναίκα που χτυπούσε στις πόρτες*,* και γυρνούσε πλέον τη μία σελίδα μετά την άλλη, απορροφημένη.

Όταν βγήκαν από την πόλη και κατευθύνθηκαν προς την έξοδο για τον Ν11, είχε πολύ περισσότερη κίνηση απ' ό,τι συνήθως για κείνη την ώρα, αλλά με το που πέρασαν την έξοδο για το Μπρέι και μπήκαν στον αυτοκινητόδρομο, ο δρόμος καθάρισε. Κοίταζε έξω τα δέντρα και τα χωράφια, που γλιστρούσαν πλάι του, και πιο πέρα τους κατάφυτους λόφους, που τους έβλεπε κάθε μέρα, αλλά δεν είχε ανέβει ποτέ. Πιο γρήγορα απ' ό,τι περίμενε, προσπέρασαν την έξοδο για το Γουίγκλοου και κατευθύνθηκαν νότια, πάνω κάτω την ίδια ώρα, όπως πάντα.

Ήταν μια μέρα χωρίς εκπλήξεις. Στη στάση στην

---

* *The Woman Who Walked into Doors* (1996): Μυθιστόρημα του Ιρλανδού συγγραφέα Roddy Doyle, στο οποίο η αφηγήτρια κακοποιείται συστηματικά από τον σύζυγό της. Όταν εκείνος τη ρωτάει πώς απέκτησε τις μελανιές που έχει προκαλέσει ο ίδιος, εκείνη του απαντά ότι απλώς χτύπησε σε μια πόρτα.

παμπ Τζακ Γουάιτ Ιν, μια έγκυος διέσχισε τον διάδρομο και κάθισε στην άδεια θέση απέναντί του. Έμεινε ακίνητος να εισπνέει το άρωμά της, μέχρι που συνειδητοποίησε ότι πρέπει να υπάρχουν χιλιάδες, αν όχι εκατοντάδες χιλιάδες, γυναίκες που μύριζαν ακριβώς το ίδιο.

Μια ηλιόλουστη Παρασκευή στο Δουβλίνο, ο Κάχαλ παίρνει το λεωφορείο για να περάσει ένα μοναχικό τριήμερο στο σπίτι του. Δεν μπορεί να βγάλει από το μυαλό του τη Σαμπίν, μια γλυκιά γυναίκα με την οποία θα μπορούσε να είχε περάσει τη ζωή του, αν είχε φερθεί διαφορετικά. Όλο το βράδυ με μόνη συντροφιά την τηλεόραση, ένα μπουκάλι σαμπάνια και τις σκέψεις του, ο Κάχαλ έρχεται αντιμέτωπος με τον ίδιο του τον εαυτό. Τελικά, τι είναι η αγάπη, όταν δεν δίνουμε ποτέ τίποτα;

Η Claire Keegan, με τον μοναδικό της τρόπο, αναρωτιέται αν η έλλειψη γενναιοδωρίας καταστρέφει τις σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών.

Για να το πούμε **απλά**, η Claire Keegan
είναι **μία από τις καλύτερες συγγραφείς** στον κόσμο.

GEORGE SAUNDERS

ISBN: 978-618-03-3794-5

9 786180 337945

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83794

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book